

- Падаше му се, - каза ней-сетне Асен. - Всеки, който тръгва по пътя на злото, неможе накрая на избегне двуострия му меч. Злото е опасно като пламъка. Не може да остане твоята къща, когато си подпалил целия град. Нали Иванко? - и той весело потупа по рамото обичния си братовчед. Едрият хубав момък се усмихна и кимна с глава.

Сеслав си бе построил една малка кула на Трапезица, за да бъде по-близо до гнездото на въстанието и да следи живописването на новата черква. След няколко месеца и княз Белота щеше да напусне бащините си владения в Карвуна, за да се пресели в Търново. Бяха се събрали, за да видят иконата на Чудотвореца. Защото тъй бе отредено от бога. С него ^{тата} (помощ) под негова закрила, да се освободи царството на Крума и Симеона от позорно ромейско иго.

- Не ти ли казах, че пророчеството ще се сбъдне? - пръщ на тихо домакинът на княз Белота. - Ето че Исак - буквата И - погуби Андроника...

Белота не отвърна нищо. С благоговейни тихи стъпки боярите влязоха в стаята, дето Белгун пазеше безценното си съзровище. Свилена покривка покриваше иконата. Князът я отмахна и всички коленичиха изтръпнали.

В ясения, вдъхновен взор на Светеца-войник светеше блага, милостива усмивка. Буйни къдри, разделени по средата на път, обгръщаха главата му в меко, златисто сияние. Под вишневата наметка сребърна ризница и сърмен пояс стягаха стройната му младежка снага. В лявата ръка държеше искрящ меч, дясната бе вдигната за благослов. Около главата му се виеше тънък златен кръг. В ляво горе пишеше: Свети Димитър Чудотворец.

Бледен от възторг, Иваница бе втренчил очи в този любвеобилен поглед. Младото му сърце биеше в порива на ~~една~~ страст-